ATILIM

Yıl 2, Sayı: 8 (20)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Ağustos 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Asker üniformalı halk çocuğudur. İşçidir, köylüdür. Emekçi halkımızın emperyalizme, NATO'ya, üslere, kölelik anlaşmalarına karşı savaşı onların da savaşıdır!

Ardıcıl savaş

Ordu, topraklarımızdaki Amerikan saldırı üslerinden bazılarının kapılarına Türk nöbetçilerini dikti. Şimdiye kadar Cumhurbaşkanının bile giremediği bu yerlere Türk subayı girdi. Amerikan bayrağı indirildi. Edimli durum bu. Bu, halkımızın uzun yıllar verdiği bir savaşımın sonucudur. Türkiye Komünist Partisinin 30 yıldır, ardıcıl sürdürdüğü çetin savaşın meyveleri elle tutulur, gözle görülür olmuştur.

Üslere bayrak çekmekle, kapılarına Türk nöbetçileri dikmekle savaş bitmemiştir. Tersine yeni bir aşamaya dönüşmüştür. Böylesi bir dönüşümün daha ilk adımında işbirlikçi egemen çevreler ve hükümeti Amerika'yla, NATO'yla yeni bir pazarlığa oturmuştur. Ford'un özel bir yardımcısı Çankaya'da gizli görüşmeler yaptı. Kamuoyuna, halka hiçbir şey açıklanmadı. Yeni dolaplar çevriliyor.

NATO ile Amerikan emperyalizmini birbirinden ayırma olanağı yoktur. Bu saldırganlık örgütünün baş patronu Pentagon'dur-Amerika'dır. Sonra, İkili Anlaşmalar NATO plânlarına göre ayarlanmıştır. Bunların tümünü bir araya getiren anlaşmayı, gene eski Demirel Hükümeti imzalamıştır. Demirel Hükümetleri, araya giren sıkıyönetim hükümetleri, ötedenberi halk düşmanı erkler, üslerde grev yapan işçilere karşı, üslerin kaldırılması için gösteri yürüyüşlerine geçen yığınlara karşı sürekli polisi, komandoları, tankları, zırhlı arabaları sürmüşlerdir. Bugün üslerde grevler, gösteriler oluyor, Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da Amerikan bayrakları yakıldı.

Halkımızla emperyalizm arasındaki, özellikle Amerikan emperyalistleriyle, NATO'yla halkımız arasındaki savaş yeni boyutlar alıyor. Bu savaşın canı, ciğeri işçi sınıfı olmuştur. Bu savaşın örgütleyicisi TKP'dir. Ordumuzda, yurtsever er ve subaylarımız arasında ulusal onur, ulusal bağımsızlık ülküsü güçleniyor. Üslere girenler, Amerika'lısını, NATO'sunu kapıdışarı etmelidir. Atom yığınakları, üsler kaldırılmalıdır. İkili Anlaşmalar yırtılmalıdır. Bunu sağlıyacak ileri, demokratik bir hükümet işbaşına gelmelidir. TKP, halkımızın bu kutsal savaşını sürdürecektir. Ardıcıl savaş durmuyacaktır.

BİLDİRİ

Helsinki'de Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı tepe toplantısı var. Bu, Avrupa'nın politik yaşamında tarihsel bir olaydır. Bu olumlu gelişmeyi Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler topluluğu, yeryüzünün ilerici, demokratik güçleri sağladı. Toplantıya Türkiye de katılıyor. Bugün dünyamızda böylesi bir gelişme vardır.

Türkiye'de ne oluyor? Topraklarımızdaki bazı Amerikan üslerine bayrağımız çekildi. Bu üslerin «kontrol altına alındığı», 1969 anlaşmasının «yürürlükten çıkarıldığı» açıklandı. Bununla birlikte hükümet İncirlik gibi büyük Amerikan saldırı üslerine, özellikle NATO üslerine dokunulmıyacağını bildirdi.

Gerici, faşist karması hükümet bir yandan Amerikan üslerine bayrak çekerken, öte yandan «Amerika'yla ilişkilerin değişmesinin söz konusu olmadığını» belirtiyor. Bu çelişki nereden geliyor? Birincisi: halkımızın ta baştan beri, Truman «doktrinlerine», Amerikan saldırı plânlarına, ikili kölelik anlaşmalarına, üslere, NATO'ya, ordumuzun bu saldırganlık örgütünün komutasına verilmiş olmasına karşı sürekli bir savaş yürütmesidir. NATO'ya paydos!», «Amerika'lı defol!» sloganları yığınlara maloldu. Grevlerde, mitinglerde ve gösteri yürüyüşlerinde: «Barış, özgülük!», «Halktan yana bir hükümet!» haykırışları ortalığı inletiyor. Üslere Türk bayrağının çekilmesi halkımızın bu sürekli direnişinin bir sonucudur. İkincisi: NATO içindeki çelişkilerin, özellikle Güney-Doğu kanadındaki sürtüşmelerin sertleşmesidir. Hükümet, bu çelişkileri çözecek durumda ve nitelikte değildir. İşbirlikçi hükümet, bu haykırışları elindeki bütün olanaklarla boğmak çabasındadır.

Amerika NATO'nun baş patronudur. Türkiye'de emperyalist çevrelere, saldırganlık bloklarına, NATO'lara dayananlar topraklarımızı yabancı üslerden temizlemek istemiyorlar. Faşizme tırmanan, erki elinde tutan büyük burjuvazi, şimdi bayrak çekmek girişimiyle memlekette hem halk yığınlarının anti-emperyalist direnişini gemlemek, hem militarizmi ve şövenizmi körüklemek yolundan yürüyor. Halkımıza yeni NATO harcamaları yüklüyor.

Halkımız yarı yolda kalmak istemiyor. Emperyalistlerle yurdumuzun bağımsızlığı üzerinde pazarlık yapanlarla hiçbir zaman uzlaşmamıştır, hiçbir zaman savaştan geri durmamıştır, durmıyacaktır. Halkımızın uğrunda savaştığı istekleri Türkiye Komünist Partisi güncel, somut savaşlarıyle dile getirmektedir:

– Topraklarımızdaki bütün NATO ve Amerikan saldırı üsleri kaldırılmalıdır.

– İkili kölelik anlaşmaları yırtılmalıdır.

– Ordumuz NATO komutasından alınmalıdır, NATO'dan çıkılmalıdır.

– Bağımsız, tarafsız bir dış politika izlenmelidir. Komşularımızla özellikle dünya barışı ve güvenliğin yıkılmaz kalesi Sovyetler Birliği ile saldırmazlık anlaşmaları bağlanmalıdır.

– Bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada barış ve güvenliği sağlıyacak Helsinki kararlarını uygulayacak, memlekette demokratik bir düzeni oluşturacak ilerici, halktan yana bir hükümet işbaşına getirilmelidir.

Gerici, faşist karması hükümet memleketin başından atılmadan halkımızın bu istekleri gerçekleşemez.

Bağımsız, ileri, demokratik bir Türkiye devletinin bayrağı ülkemizde dalgalanmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

31 Temmuz 1975

Portekiz Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Sevgili yoldaşlar,

NATO egemen çevrelerinin, uluslararası gericiliğin, sağcı sosyalist yöneticilerin, iç gericilik ve Salazar-Gaetano rejiminin kalıntıları ile birlikte kardeş Portekiz Komünist Partisi'ne karşı tertipledikleri kanlı saldırıları yeriyor, Sizlerle dayanışmamızı bildiriyoruz.

Portekiz işçi sınıfının, Portekiz Komünist Partisi'nin, bütün öteki devrimci, ilerici, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerle elele zorlukları yeneceğine, Silâhlı Kuvvetler Hareketi ile halkın birliğini sağlıyacağına, gerçekten demokratik, ileri bir düzen kuracağına inanıyoruz ve zor savaşınızda Sizlere başarı diliyoruz.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

25 Ağustos 1975

TKP ve yığınlar

TKP'nin bugünkü halk düşmanı düzeni, işbirlikçi burjuvazinin, emperyalizmin egemenliğini yıkmak, sosyalizme yönelik işçi sınıfının hegemonyasına dayanan ileri, demokratik bir düzen kurmak, saldırgan NATO'dan çıkmak, tüm saldırı üslerini kaldırmak savaşı yığınlara maloluyor. Bu gelişme ülkemizdeki devrim hareketinin temelini kuvvetlendiriyor, yeni yeni savaş alanları yaratıyor.

Ankara'da, İstanbul'da ve İzmir'de düzenlenen anti-emperyalist, anti-faşist gösteriler, yürüyüşler bu gelişmenin somut örnekleridir. Sokakları, meydanları dolduran işçinin, köylünün, yurtsever öğrencinin ve aydının ellerinde yükselen *«Bağımsız Türkiye»*, *«NATO'ya hayır»*, *«Amerikalı defol»* yazılı pankartlar, İstanbul ve Ankara gösterilerinde Amerikan bayrağının yakılması, halkımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi savaşını dile getiren belgelerdir, eylemlerdir. İşçi sınıfının, tüm ilerici, devrimci güçlerin emperyalizme, faşizme, NATO'ya, sömürüye karşı yığınsal direnişlerini ordudaki yurtsever er ve subaylar destekliyor ve tüm anti-emperyalist güçlerle omuz omuza savaşma olanaklarını arıyor.

Böylesi bir gelişme faşizme tırmanma yolunu izliyen Demirel hükümetini yeni taktiklere başvurmaya zorluyor. Demirel ve ortakları kendilerini ulusal sorunlara eğiliyorlamış gibi göstermeye çalışıyorlar. «Amerikan üslerini kontrol altına aldık» diye kamuoyunu şaşırtmak istiyorlar. Bu adamlar, sanki NATO'nun baş patronu Amerika değilmiş gibi, NATO ile Amerikayı birbirinden ayırmaya çalışıyorlar. Bu bir ayak oyunudur. Demirel ve ortaklarının amacı, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını ezmek, saldırgan NATO'ya daha sıkı bağlanmak, sömürü ve baskı düzeninin sürüp gitmesini sağlamaktır.

Bunun için de bugünkü gerici-faşist karması hükümete, onun NATO'cu politikasına, Amerikan egemenliğine karşı verilen savaşımı daha da genişletmek, örgütlemek bütün ilerici güçlerin, devrimcilerin önünde duran başlıca görevdir. Bu da ancak, düşmana karşı somut hedefler uğrunda komünistlerin, işçi sınıfının ve bütün yurtseverlerin ortak savaşıyle gerçekleştirilebilir.

Hükümetin talan politikasına karşı savaş

Gerici-faşist karması hükümet, yerli ve yabancı büyük sermaye çevreleri yararına aldığı tedbirlerle hazineyi 45 milyar lira zarara soktu. Bu milyarlar ve Merkez Bankası kredileri kasırga vurguncu ithalât ve ihracat şirketlerinin kasalarına akıyor. Merkez bankasının kredi ve döviz kaynakları yarı yarıya eridi. Memleket ekonomisinin dar boğazlara sürüklenmesinde gerici hükümetin, militarist Sancar kliğinin silâhlanma yarışını sürdürmesi de başlıca yıkıcı rolü oynuyor.

Memlekette süregen enflâsyonun hızı, bu karma hükümet döneminde % 32'yi geçiyor. Hükümet cari harcamaları, özellikle silâhlanma masraflarını akıl almaz ölçülerde arttırmakla, özel sektör ve yabancı sermaye yararına milyarlarca lira tutarında teşvik tedbirleri almakla bütçe açığının 40 milyar lirayı bulmasına yol açmıştır. Bu halk düşmanı hükümetin işbaşında bulunduğu aylar içinde Türkiyenin dış ticaret açığı iki milyar dolara yükselmiştir. Basında çıkan verilere göre, yıl sonuna kadar Türkiyenin dış ticaret açığı 4 milyar doları aşacaktır. Bu yüzden devletin hazinesi tamtakırdır. Bugün hazine açığı 540 milyon dolardır. Böyle bir hazine ve milyarlarca lira açığı bulunan bütçe ile devlet yatırımlarının yapılamıyacağı apaçıktır. Hal böyle iken hükümet elebaşıları, özel sektöre ait yerlerde temel atma törenlerinde övünürken mangalda kül bırakmıyor, şatafatlı törenlerle kamuoyunu, halkı aldatmaya yelteniyorlar. Bu yalan furyası içinde hükümetin, özel sektörün ve bunların ortağı durumundaki Türk-iş başlarının gözleri işçi dövizlerine dikilmiş bulunuyor. TKP, komünistler, kodaman burjuvazinin talan politikasına, ağalığına son verilmesi ve emperyalizmin memleketten kovulması için ardıcıl bir savaş vermektedirler. TKP, komünistler, bu yönde ilk adım olarak bu halk düşmanı hükümetin alaşağı edilmesini ve işçi sınıfının, sendikaların, bütün anti-emperyalist, barışçı güçlerin memleket yönetiminde ağırlığını koymalarını önermektedirler. Talana, sömürüye, sosyal ezgiye kesinlikle son verilmesi için TKP'nin eylem programı ve diğer belgeleri, Türkiye işçi sınıfının elinde güçlü bir silâhtır.

Bu vatana nasıl kıydılar

İnsan olan vatanını satar mı?
Suyun içip ekmeğini yediniz.
Dünyada vatandan aziz şey var mı?
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Onu didik didik didiklediler,
saçlarından tutup sürüklediler,
götürüp kâfire: «Buyur . . . dediler.
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Eli kolu zincirlere vurulmuş,
vatan çırıl çıplak yere serilmiş.
Oturmuş göğsüne Teksaslı çavuş.
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

Günü gelir çarh düzene çevrilir,
günü gelir hesabınız görülür.
Günü gelir sualiniz sorulur:
Beyler bu vatana nasıl kıydınız?

N. Hikmet

ULUSAL ORDU

Gerici-faşist karması hükümet halkı ve silâhlı kuvvetleri aldatmak, gelişen anti-emperyalist savaşı durdurmak istiyor. Silâhlı kuvvetlerdeki yurtseverlerin üsler konusunda verdiği raporu hasıraltı ediyor. «Üslere Türk bayrağı çektik» deyip, arkasından Amerikanın, NATO'nun dümen suyunda gidiyor. Sanki NATO'nun baş patronu Amerika değilmiş gibi Amerikan üslerini NATO'dan ayırıyor. Yalan söylüyorlar. Amerikan üsleri halkımız için felâket çanlarıdır. Bunu yurdunu ve halkının geleceğini düşünen herkes – asker olsun, sivil olsun – görüyor. MHP'nin, faşist demagojinin peşinden sürüklenen emekçi çocukları da görüyor, anlıyor. Faşistler doğruyu gören bu gençler üzerine saldırıyor, onları hapsediyor, dışarı çıkartmıyorlar.

Hükümet «harp sanayii» lâfları ile, bir yandan halkımızın Amerikan emperyalistlerine duyduğu nefreti söndürmeğe, öte yandan silâh fabrikatörlerine, büyük tekellere, NATO'cu-holdingçi paşalara ulusal kaynakları talan için ortam sağlamaya çalışıyor.

Ulusal kurtuluş savaşımızın en büyük zafer günlerinden biri, olan 30 Ağustos geldi. Demirel'in ortaklar hükümeti de bugünü ordu içindeki yurtseverleri tırpanlama günü olarak sürdürüyor. CIA raporları militarist kliğe yollandı. Bu kliğin başı Sancar harekete geçti.

Yurtsever erler, subaylar gerici-faşist karması hükümetin bu oyunlarını bozmalı: üsleri ele almalı, Amerikan askerlerini kapı dışarı etmelidir. NATO'cu militarist kliğin harpçi politikasına «dur!» demelidir. Silâhlı kuvvetlerimizin varlığının gerçek nedeni yurdumuzu emperyalistlere karşı korumaktır. Halkımız; işçimiz, köylümüz, aydınımız, gencimiz, yaşlımız *«Bağımsız Türkiye»*, *«Barış ve Özgürlük»* diye haykırıyor. Türkiye Komünist Partisi ulusal kurtuluş savaşımızın ateşleri içinde doğmuştur. Ordumuzun gericilerden, faşistlerden temizlenip bağımsızlığın sarsılmaz bekçesi, ulusal ordu olabilmesi için tüm yurtseverler elele vermelidir. Gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ilericilerin ulusal görevidir.

BIRLIK

Son yıllarda, özellikle 15–16 Haziran 1970'ten bu yana sarı sendikacılığın çökmesi süreci hızlandı. Türk-İş'e bağlı Genel-İş, Oleyis ve Ges-İş gibi büyük sendikalar, Tunç-Şide sermaye sözcülerinin şahsında sarı sendikacılığın ne demek olduğunu açık bir şekilde gördüler ve ayrılma yolunu tuttular. Bu, işçi sınıfının savaşının keskinleştiğinin, Türk-İş içindeki sermaye bekçilerinin bölücü, «partilerüstü» politikasının iflâsının bir delilidir. Ancak, işçi sınıfının sendikal birliğini sağlama yolunda çözümlenmesi bir hayli zor, fakat mutlak zorunlu olan bazı sorunların ortada durduğu da bir gerçektir. Bu sorunlar birbirine örülüdür.

Bu sorunlardan biri Türk-İş'ten ayrılan sendikalar içindeki «bağımsız kalma» veya «yeni bir konfederasyon kurma» eğilimidir. Bu tür bir eğilimin, dünya işçi hareketine sokulmuş sarı sendikacılık politikasının bir parçası olduğunu göstermek gereklidir.

Diğer bir sorun da, hem sarı sendikacıların «partilerüstü» politikasına bir tepki olarak doğmuş, hem de sosyal demokrat, reformcu, bölücü, oportünist akımların görüşü olan, sendikaları burjuva partilerinin kuyruğuna takma eğilimidir. Onlara göre, sendikaların politik savaşı şu veya bu partinin peşinden gitmektir. Oysa, sendikaların politik savaşı, günün koşullarında işçi sınıfının politik çıkarları doğrultusundaki eylemleridir. Bunu somutlaştırırsak, bugün yurdumuzda işçi sınıfının politik çıkarı, ikili anlaşmaların yırtılmasında, NATO'dan çıkılmasında, bütün anti-demokratik kanun ve kararnamelerin kaldırılmasında, gerici-faşist karması hükümetin alaşağı edilmesinde ve sömürü düzeninin geriletilmesindedir. Nasıl ki, işçi sınıfının birliğinden yana olan gerçek sendikacılar bu yönde savaş vermektedirler.

Sendikal birlik ve işçi sınıfının birliği, anti-emperyalist, anti-faşist, ileri demokrasi cephesinin temelidir. İşçi sınıfını bölenlerin veya birlik sorununu küçümseyenlerin – isterlerse kendilerine sosyalist adını yakıştırsınlar – marksizmleninizmde adları bölücüdür. İşçi sınıfının birliğini kurma savaşı bütün bölücülere karşı verilen savaşla ayrılmazdır. Bu nedenle TKP, burjuva ve küçük burjuva ideolojileriyle, işbirlikçi burjuvaziye işçi hareketini baltalama olanaklarını sağlayan ters akımlara: Mao'culuğa, Troçkistliğe, likidatörlere oportünizmin her türüne karşı savaşı eylem programına almıştır.

Eşit işe eşit ücret!

İşçi hareketinde yeni gelişmeler

Türkiye işçi sınıfının anti-emperyalist çıkışları yeni boyutlara ulaşıyor. Ülkemizde sınıf savaşları sertleşiyor. Amerikan tipi sarı sendikacılara, gerici-faşist karması hükümete, büyük sermayeye karşı direnişler giderek yoğunlaşıyor. Kırıkkale Makina ve Kimya Endüstrisi işyerlerinde çalışan 3 bin işçi haklarını almak için Meclis kapısına dayandı. Gerici hükümeti, Türk-İş başlarını, sendikal haklara saldırıları protesto ettiler. Topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılmasını istediler. Sinop taki Amerikan radar üssünde 330 işçi direnişe geçti. Ayrıca Harp-İş Sendikasına bağlı 4.500 işçi Amerikan ve NATO işyerlerinde, üslerde direniyor. Savaş-İş Sendikası başkanı Sinop'taki Amerikan Radar üssünde başlıyan grevle ilgili olarak: «Mücadelemiz, işçi sınıfının genel mücadelesinin, anti-emperyalist savaşının bir parçasıdır.» dedi.

İzmir genel grevi, Amerikan ve NATO üslerinde, Şel grubu işyerlerindeki direnişler, zincirleme grevler, anti-emperyalist savaşta yeni gelişmelerdir. Bunlar, işçi sınıfının devrimci birikiminin yeni boyutlara ulaştığını ispatlıyor. Türkiye işçi sınıfı artık yalnız iş, ekmek ve üç-beş kuruşluk zam için savaşmıyor. Ulusal sorunlarımızın çözümü için, memleketimizin Amerikan emperyalizminin, NATO'nun egemenliğinden, üslerinden kurtulması için verilmekte olan savaşta bütün ağırlığını ortaya koyuyor. İşçi sınıfı, ulusal ve uluslararası birlik ve dayanışmasını güçlendirmek, Amerikan tipi sarı sendika ağalarının zehirli etkisinden arınmak için çalışıyor. Türk-İş yöneticilerinin işçi sınıfına karşı ayak oyunlarına, sınıf barışı ve partilerüstü politika aldatmacasına karşı direnişler giderek gelişiyor.

İşbirlikçi hükümetin, Mobil-Şel grubu işyerlerindeki grevi yasaklaması ve üslerdeki direnişleri kırmak için her yola başvurması, sadece işçi sınıfı arasında değil, bütün halkımız arasında tepkiyle karşılanıyor. Hükümetin yabancı sermaye, emperyalist şirketler yanlısı tutumu, saldırıları ve Türk-İş yöneticilerinin çeşitli ayak oyunları, Türkiye işçi hareketinin devrimci uyanıklığını, sınıf bilincini arttırıyor, İşçi sınıfı, sendikalar içinde nitel gelişmelere yol açıyor.

Lenin, komünistlerin sendikalarda çalışmalarına büyük önem verir. Gerici sendikalarda çalışmanın zorunlu olduğunu önerir. Komünist Partilerinin sendikalarla sıkı bağlar kurmalarını ve sendikaları yönetmelerini belirtir. Lenin'in bu önerileri dün olduğu gibi bugün de geçerlidir, günceldir.

Gençliğin Bilinçlenmesi

Devrimci bilinçlenme, düşün ve eylem alanlarında gerçekleşir. Ama pratik, bilinçlenmenin en açık göstergesidir. Türkiye gençlik hareketindeki son oluşumlar, devrimci gençliğimizin bu yöndeki yeni atılımlarını belirlemektedir.

Önce, yurtsever gençliğin kolları arasında bir yakınlaşma var. TKP'li, TİP'li, TSİP'li, CHP'li gençler baş düşman emperyalizme karşı, somut ortak hedeflere doğru eylem birliğini bütünlüyor. Önemli girişimlerinden biri de, devrimci, yurtsever gençliği örgütsel bakımdan da birleştirmek çabalarıdır. Bu çok olumlu bir gelişmedir. Devrimci bilinçlenme sürecinin somut bir örneğidir. Bu gelişmelerle sıkı sıkıya bağlı başka bir bilinçlenme göstergesi de, devrimci gençliğin Maoculara, MDD'cilere, Kıvılcımlıcılara karşı tutumudur. Savaş deneylerinden ders çıkarmasını öğrenen yurtsever gençlik bu bozguncular, devrim hareketini, sosyalizm kavramını yozlaştırmaya yeltenenlere kesinlikle «hayır» diyor. «Bizi bir defa yaktınız, bir daha oyununuza gelmeyiz»diyor. Gençlik hareketindeki bu bilinçlenmenin bir sonucu olarak Maocular, MDD'ciler, ardına gizlendikleri devrimci sloganlara rağmen 30–40 aldatılmıştan başkasını toplayamıyorlar. Onların anti-sovyetizm makinası eskisi gibi işlemiyor. İşbirlikçi burjuvazinin yurt dışında çalışan ve öğrenim gören gençlerimiz arasına soktuğu bozguncuların da oyunu bozuldu. Yurtsever gençliğin savaşı, tam bir anti-emperyalist nitelik aldı.

Gençlik hareketindeki bu somut bilinçlenmede TKP'nin rolü inkâr edilemez. 55 yıllık savaş döneminde anti-emperyalist çizgiden şaşmayan komünistler, gençliğin devrimci birliğini savunagelmiştir. Gençlik hareketinin işçi sınıfının direnişleriyle bütünleşmesine özel bir önem vermiştir. TKP bu savaşını sürdürecektir.

TKP'nin ilerici gençlik arasındaki etkisinin yeni boyutlara ulaşması, savaş sloganlarının, devrimci taktiğinin yeni yeni güçlerce benimsenmesi karşısında burjuvazi yeni metodlar arıyor. Gençlik hareketini yolundan saptırmak için nice yollara başvuruyor. Kuşkusuz, bu hareket içindeki ajanlarını-Maocuları, MDD'cileri, Kıvılcımlıcıları yeniden ileri sürecektir. Günün sorunu uyanık olmak, bozgunculara nefes aldırtmamaktır.

Helsinki Konferansı ve Türkiye

Helsinki tepe toplantısı, Avrupa'da, dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması, ayrı toplumsal sistemlere bağlı ülkeler halklarının barış içinde kardeşçe yaşayabilmeleri yönünde önemli bir adımdır. Bu tarihsel bir olaydır, önemli bir gelişmedir. Bu Konferans aynı zamanda bölgemizde, Akdenizde ve Balkanlarda barış ve güvenliğe yardım edecek bir forumdur.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansında kabul edilen belgeyi Demirel de imzaladı. Bu tarihsel belgenin ana ilkesi, çeşitli ülkeler arasında karşılıklı yarara dayanan işbirliğinin geliştirilmesi, ülkelerin içişlerine karışılmaması, toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi, karmaşık sorunların barışçıl yollardan çözümlenmesi ve gerginliği azaltma çabalarının yoğunlaştırılmasıdır. Böylesi bir durumda, gerici-faşist karması hükümetin başı Demirel, Konferanstan sonra İstanbul'da düzenlediği bir basın toplantısında, imzalanan belgenin bir barış anlaşması niteliğini taşımadığını söyledi ve barışa, güvenliğe, halklararasında işbirliğinin geliştirilmesine karşı çıktı. Gene NATO'daki harpçilerin ağızıyle konuştu. Militarizmi, şovenizmi körükledi. Ayrıca Helsinki'de NATO'nun dümen suyunda körü körüne gitmek, ülkemizi emperyalizmin bir uydusu olarak tutmak için Amerikan Cumhurbaşkanı Ford'la kulis yaptı. Emperyalistlerle yeni bir pazarlığa girişti. Amerikalı patronuna üslerin NATO'ya devredilmesini teklif etti.

Bütün bunlar, gerici-faşist karması Demirel hükümetinin iki yüzlü halkı aldatma politikasını açığa vurmaktadır. Emperyalizmin Türkiye'deki en büyük üssü olan hükümet, ateşle oynuyor. Bölgemizde, Avrupa'da barışın ve güvenliğin sağlanması çabalarını baltalıyor. Türkiye'yi yeni maceralara sürüklüyor. Saldırgan NATO'ya daha sıkı bağlama yollarını arıyor.

Halkımız ise, soğuk harp politikasının körüklenmesini değil, harp ocaklarının söndürülmesini, barışın ve güvenliğin sağlanmasını, bağımsız, barışçı bir dış politika izlenmesini istiyor.

TKP Helsinki Konferansında kabul edilen belgede yer alan tüm kararların titizlikle uygulanması, bunu gerçekleştirecek ileri, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi uğrunda tüm ilerici güçlerin eylem birliği kurmaları için savaşıyor. Bu tarihsel savaşın örgütlenmesi bütün komünistlerin, yandaşlarının ana görevidir.

Barış davasına hizmet eden tarihsel belge

30 Temmuzda Helsinki'de, Avrupa'da ve dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması, uluslararası işbirliğinin geliştirilmesi, gerginliğin azaltılması ilkelerini kabul eden Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı 1 Ağustosta çalışmalarını tamamladı. 35 ülke tarafından imzalanan «Temel Belge»de özetle şu ilkelere yer veriliyor:

Avrupa'da güvenliği sağlama sorunu — Konferans çalışmalarına katılan ve belgeyi imzalayan 35 ülkenin temsilcileri, ülkelerinin Avrupa'da barışın ve güvenliğin sağlanması için elinden geleni yapmak sorumluluğunu yükümlenmektedirler.

Konferansa katılan ülkeler arasında işbirliği sorunu — İlkeleri şöyle sıralıyabiliriz:

1.) Ülkelerin yasalarına ve egemenlik haklarına saygı göstermek — Konferansa katılan ülkeler, halklararası ilişkilerde bütün ülkelerin serbestçe siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sistemlerini seçme hakkına saygı göstereceklerdir.

2.) Kuvvete başvurma eylemlerini önlemek — Belgeyi imzalayan ülkeler, gerek karşılıklı ilişkilerde, gerekse uluslararası ilişkilerde bir ülkenin toprak bütünlüğüne, siyasal bağımsızlığına karşı kuvvete başvurma eğilimlerini önlemek, Birleşmiş Milletler yasalarına ve imzalanan ikili anlaşmalara bağlı kalmakla yükümlüdürler.

3.) Sınırların dokunulmazlığı — Avrupa ülkeleri arasındaki sınırlar hakkında bugün ve gelecekte hiçbir ülke görüşme isteminde bulunamaz. Her ülke mevcut sınırların dokunulmazlığı ilkesine bağlıdır.

4.) Toprak bütünlüğüne saygı göstermek — Belgeyi imzalayan ülkeler tüm ülkelerin toprak bütünlüğüne, siyasal bağımsızlığına bağlı kalacaklardır. Hiçbir ülke, topraklarını, Devletler Hukukunu baltalayıcı bir biçimde, askersel amaçlarla kullanamıyacaktır.

5.) Karmaşık sorunları barışçıl yollarla çözmek — Çeşitli ülkeler arasındaki karmaşık sorunlar barışçıl yollardan, ikili veya çok yönlü görüşmeler yoluyle çözümlenecektir. Görüşmelerde taraflar, her ülkenin toprak bütünlüğüne, siyasal bağımsızlığına saygı göstermekle yükümlüdür.

6.) İçişlerine karışmamak — Hiçbir ülke dolaylı veya dolayısız başka bir ülkenin içişlerine karışmıyacaktır.

7.) İnsan haklarına saygı göstermek — Her ulusun dinsel inançlarına saygı gösterilecek, ırk, dil ve din ayrımı yapılmıyacaktır.

8.) Halklara yazgılarını belirleme hakkını sağlamak — Konferansa katılan ülkeler, tüm ülkelere yazgılarını belirleme hakkını, Birleşmiş Milletler yasalarının tam anlamıyle uygulanmasını sağlamakla yükümlüdürler.

9.) Güvenliği sağlamak ve silâhsızlanmayı gerçekleştirme girişimleri — Askersel manevralar peşinen diplomatik yollarla haber verilecektir. Politik yumuşamanın askersel yumuşamayla tamamlanması yönünde çabalar harcanacaktır. Silâhlı kuvvetlerde ve silâhlarda indirim yapılması yönünde somut çalışmalar yürütülecektir.

10.) Ekonomik, teknik, bilim ve çevrenin kirlenmesini önlemek — Çeşitli ülkeler, bilimsel teknik devrimin sağladığı büyük olanaklardan yararlanacaklardır. Bilim ve tekniğin geliştirilmesi için kolektif çalışmalar yürütülecek, çeşitli alanlarda işbirliği yapılacaktır. Barış davasına hizmet etmek koşuluyle haberleşme alanında yoğun bir işbirliği yapılacaktır.

Konferansa katılan tüm ülkeler, belgede yer alan bütün bu ilkeleri barış ve güvenliği sağlama, halklararasında işbirliğini geliştirme yönünde titizlikle uygulamakla yükümlüdürler.

Türkiye'nin emperyalist devletlerle bağlamış olduğu bütün köleleştirici antlaşmalar bozulmalıdır.

a) NATO'dan çıkılmalı;

b) İkili Anlaşmalar yırtılmalı;

c) Topraklarımızdaki bütün yabancı üsler kaldırılmalı;

ç) Türkiye'deki bütün Amerikan ve NATO misyonları, silâhlı birlikleri memleketten çıkarılmalıdır.

Tarafsız ve bağımsız dış politika ilkesine geçilmeli ve bu ilkelere titizlikle uyulmalıdır.

(TKP Programından)

Lenin köşesi

İlerici insanlık halklar arasında barış ve dostluğun sağlanması için uzun ve çetin bir savaş veregelmiştir. Komünistler her zaman bu savaşın ön saflarında yer almışlardır. Dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyet Rusya kuruluşundan hemen sonra barış buyrultusu yayınlıyarak dünya halklarına şu çağrıda bulundu: «24–25 Ekim Devriminden sonra kurulan ve işçi, asker ve köylü delegeleri şuralarına dayanan işçi köylü hükümeti tüm harbe katılan halklara ve onların hükümetlerine adil ve demokratik bir barış için hemen görüşmelere başlamayı önermektedir. Böyle bir barış da ancak zaman kaybetmeden imzalanacak toprak ve zarar ödentisi iddiasında bulunulmayan bir barış olabilir.» (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 35, s. 13.)

V. İ. Lenin, başında bulunduğu Sovyet devletinin barış politikasının temel ilkelerini şöyle belirtir: «Biz, en ciddi ve en resmi biçimde barıştan yana olduğumuzu defalarca belirttik. Biz, tüm halklarla, tüm ulusların işçi ve köylüleriyle barış içinde beraberce yaşamak istiyoruz. Biz, ayrıksık bütün ülkelerle işbirliğinden yanayız. Bütün ülkelerle eylemsel işbirliği yapmaya hazırız. Biz kapitalistlere dokunmayacağız. Kapitalistler de bize dokunmasınlar.» (V. I. Lenin, Tüm yapıtları, c. 40, s. 145–147.)

Lenin, emperyalist devletlerin Sovyet halkına dayattıkları iç harbin sona erdiği günlerde şöyle diyor: «Biz, harbin işçi ve köylüler için ne büyük felâket olduğunu biliyoruz, çok iyi biliyoruz. Bunun için de bu soruna karşı çok dikkatli ve ihtiyatlı davranmalıyız. Bizim verdiğimiz büyük ödünler, katlandığımız büyük özveriler ancak barışı korumak içindir.» (V. İ. Lenin, Tüm yapıtları, c. 40, s. 50.)

Lenin, Sovyet devletinin barışın korunması için ardıcıl çaba harcıyacağını belirtir ve der ki: «Tüm ülkeler işçilerinin sermayeye karşı, sosyalizm uğrunda verdikleri savaşta uluslararası dayanışmanın tüm yükümlerini sebatla yerine getiren Sovyet devleti, bundan böyle de uluslararası sosyalist hareketin gelişmesi, insanlığın sermayenin boyunduruğundan kurtulması için verilen savaşın güçlenmesi, sosyalist toplumun kurulması, halklar arasında sürekli ve adil bir barışın kurulması için elimizden geleni yapacağımıza söz verdik. Biz bu sözümüzü tutacağız.» (V. İ. Lenin, Tüm yapıtları, c. 36, s. 123.)

58 yıldır Lenince barış politikasını uygulayan Sovyetler Birliği, işçi ve köylülere verdiği bu sözü tuttu ve tüm dünyaya, sosyalizmle barışın ayrılmaz bir bütün olduğunu gösterdi.

Sürekli savaş

Bugüne kadar Birleşmiş Milletler Teşkilâtının barış ve silâhsızlanma konusunda aldığı hiçbir karar yoktur ki, Sovyetler Birliği veya sosyalist ülkelerce önerilmiş olmasın.

Dünyada kurulan ilk sosyalist devletin, Sovyet Devletinin ilk işi, bütün halklara bir barış çağrısı yaymak olmuştur. 7 Kasım 1917 de yayınlanan bu çağrı, emperyalist savaşın «insanlığa karşı işlenmiş en büyük suç» olduğunu belirtiyor, adil, demokratik bir barışın ilkelerini ilân ediyordu.

Avrupa Barış ve Güvenlik Konferansı'nın toplanması ve silâhsızlanma yolunda ortak kararlar alınması da 1954 yılında Sovyetler Birliği tarafından önerildi. Bu öneri kapitalist ülkeler tarafından tam 21 yıl unutturulmak istendi. 1955 yılında Sovyetler Birliği Hükümeti bütün ülkelere atom ve hidrojen bombalarının yokedilmesi ve atom enerjisinin yalnız barışçı amaçlarda kullanılması için çağrıda bulundu. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda 1957 de onaylanan «Barış içinde yanyana yaşama»nın beş temel ilkesi de yine Sovyetler Birliği tarafından önerilmiştir. B.M.T. 14. Genel Kurul toplantısına getirdiği genel silâhsızlanmayla ilgili öneride: bütün ülkelerdeki tüm silâhlı kuvetlerin (hava, kara, deniz) kaldırılması isteniyordu. Bu öneri, emperyalist ülkeler tarafından yıllarca askıda bırakıldı.

Dünyada ilerici güçlerle gerici güçler arasında değişen güç dengesi, B.M.T.'nda da etkisini gösterdi. Emperyalistler barış çağrılarını engelleyemez duruma düştüler. 1965 yılında Amerika'nın ve onun dümen suyundaki (aralarında Türkiye de olmak üzere) 15 ülkenin karşı çıkmasına rağmen bir dünya silâhsızlanma konferansı toplanması kararlaştırıldı. 1968 yılında nükleer silâhların yaygınlaşmasını önlemek için bir anlaşma imzalandı. 1971 yılında yapılan S.B.K.P.'nin XXIV. Kongresinde: Avrupa Konferansının toplanması, Varşova savunma Anlaşması ile Kuzey Atlantik Paktının ayni zamanda dağıtılması, her çeşit silâhlanma yarışının durdurulması gibi önerileri kapsıyan programı kabul edildi.

L. Brejnev'in Helsinki söylevi

(özet)

«. . . İkinci Dünya Savaşının acılarını yaşamış olanlar, bu konferansın tarihsel önemini çok iyi anlıyorlar. Barış içinde yetişmiş genç kuşak da, böyle bir konferansın amacını içten gelen duygularla selâmlıyor. Avrupa toprakları iki dünya savaşının kanıyle boyandı. Avrupa'nın böylesi kanlı savaşlara yeniden sahne olmaması için 35 ülkenin delegeleri bir araya geldi. Bugün Avrupa'da çeşitli ülkeler arasındaki ilişkilerin sürekli bir barış temeli üzerine oturtulması olanakları her zamankinden daha büyüktür.

Bugün ortak amaçlar uğrunda kollektif kararlar alınabiliyorsa, bu, Avrupa'nın bir barış kıtası olmasında, tüm halkların barış içinde gelişmesinin sağlanmasında barış davasına hizmet etmek istiyen herkesin, her ülkenin sorumluluğunu daha da arttırmaktadır.

Sovyetler Birliği, dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması yönünde büyük önemi olan bu konferansın gerçekleşebilmesini güçler dengesinin, gerginliğin azaltılmasından, karşılıklı yarara dayanan işbirliğinin genişletilmesinden, güvenliğin sağlanmasından yana değişmesinde görmektedir.

İmzalayacağımız belge, geçmişe bir çizgi çiziyor ve geleceğe güvenle bakmamızı sağlıyor. Ülkeler arasında ilişkilerin sağlam bir temele oturtulması için en başta, Sovyet devletinin kurucusu V. I. Lenin'in çetin bir savaş yürüttüğü ve bugün de Sovyet halkının uğrunda savaştığı barış içinde yanyana yaşama ilkesi gelmektedir. Bu konferansta, soğuk harp yıllarında düşünülmesi olanak dışı olan alanlarda bile işbirliğinin sağlanması öngörülmüştür. Konferansta, politik yumuşamanın, askersel yumuşamayla tamamlanması yönünde anlaşmaya varılmıştır. Bu alanda yapılacak işlerin başında, Orta-Avrupa'da silâhlı kuvvetlerde ve silâhlarda indirim yapılması gelmektedir.

Sovyetler Birliği'ne gelince: Biz, şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de elimizden geleni yapacağız. Bizce bu yönde başlıca sorun, genel silâhsızlanma yönünde somut başarılara ulaşmaktır.

Şunu kesinlikle söyliyebiliriz ki, konferansta varılan anlaşmalar yalnız Avrupa halklarının yararına hizmet etmekle kalmıyacak. Dünyada sürekli bir barışın sağlanmasında önemli bir etken olacaktır. Helsinki Konferansı bugün barışı, güvenliği saptama yolunda atılan önemli bir adımdır. Yarın, bu alanda yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır . . .»

Toprak davası ve üsler

Komünist şair Nâzım Hikmet:

«Bozkırdaki tarlalar sizi düşünüyorum.
Belki karasapanla sürülürdünüz,
Kavruk olurdu ekininiz,
Kavruktu mavruktu, buğday idi ya,
Amerikan şimdi beton dökmüş oraya,
Ölüme uçak alanı yapmış sizi.»

diyor bir şiirinde. Amerikan emperyalistlerinin «beton döktüğü», «ölüme uçak alanı yaptığı» vatan topraklarının yüzölçümü 35 milyon metre kare. Uçağıyla, topu-tüfeğiyle, atom başlıklarıyla, 30 binlik işgal ordusuyla oturmuş Amerikalı en verimli topraklarımızın, Türkiye'mizin üstüne. Sürdürüyor ağalığını. Kendisine göbekten bağlı: Demirel, Feyzioğlu, Erbakan, Türkeş gibi sadık kullarını oturtuyor iktidar koltuğuna. Sömürü, soygun ve talan düzeni sürüp gitsin diye. İşçinin, köylünün, yurtsever aydının ve gençliğin iş, ekmek, toprak, özgürlük ve kurtuluş savaşı ezilsin diye.

Amerika'nın «beton döktüğü», «ölüme uçak alanı yaptığı» bazı üslere şimdi Türk bayrağı çekildi. Ama bu üslerde bayraktan başka hiç bir şey değişmedi. Amerikalı da duruyor, «beton» da, tel örgü de, atom başlıkları da duruyor. Bir buçuk milyon topraksız, bir okadar da az topraklı köylümüz öfkeyle, hınç dolu gözlerle seyrediyor bu beton dökülmüş öz topraklarımıza oturan Amerikalıyı. Ve anlıyor ki, bugünkü gerici-faşist karması hükümetin Urfadaki «toprak doğıtımı»yla «üsleri kontrol altına alma» curcunası halkımızı aldatmak, savaştan alıkoymak için tezgâhlanan oyunlardır.

İşbirlikçi, azılı gerici hükümetin toprak reformu konusundaki tutumu Urfa'nın Dibek köyünde iyice anlaşıldı. «Toprak dağıtmak» için 24 Haziranda Dibek köyüne giden başbakan yardımcısı faşist Türkeş, kamulaştırılan toprakların en büyük payının tapusunu köyün eski sahibi Mislim Kera'ya verdi. Yani toprak reformu sorunu da üsler sorunu gibi günceldir.

Türkiye Komünist Partisi, köylümüzün Demokratik toprak reformu savaşını anti-emperyalist, ileri demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak görüyor. Saldırgan üslerin sökülüp atılması, Amerikan ağalığına son verilmesi, NATO'dan çıkılması yalnız işçi sınıfımızın değil, köy emekçilerinin de ortak davasıdır. Amerikan ve NATO üsleri için ayrılan topraklar köylümüzündür, halkımızındır. Bunlara sahip çıkalım.

İlerici örgütlerin görevi

Memleketi adım adım faşizme sürüklemeye çalışan karma hükümet, işbirlikçi burjuvazi, TKP'nin, işçi sınıfının, ilerici sendikaların, yurtsever er ve subayların, gerçek Atatürkçülerin, yurt dışında çalışan işçilerimizin sürekli direnişi ve baskısı sonucu, Ankara, İstanbul, İçel ve Adana illerinde uygulanan sıkıyönetimi kaldırmak zorunda kaldı.

Uygulamalar apaçık göstermiştir ki, sıkıyönetim işbirlikçi burjuvazinin elinde bir baskı ve terör aracıdır. Sıkıyönetim komutanlarının görevi, işçi direnişlerini ertelemek, ilerici, halkçı gazete ve dergileri toplatmak, *«Bağımsız Türkiye!», «Amerika defol!», «NATO'ya hayır!»* sloganlarıyle sokakları, meydanları dolduran yurtseverlerin, komünistlerin, sosyalistlerin üzerine ordu birliklerini sürmek, halkımızın anti-emperyalist savaşını kırmaya çalışmak olmuştur.

Sıkıyönetim kalktı, fakat halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, ileri, demokratik bir hükümet uğrundaki direnişlerini kırmak için işbirlikçi burjuvazinin, gerici-faşist karması hükümetin kanlı terörü devam ediyor. Faşist komandoların ilerici güçlere karşı saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Demireller ve ortakları devlet mekanizmasının kilit yerlerine gericileri, faşistleri yerleştirmeye devam ediyorlar. Demirel hükümetinin dayanağı saldırgan NATO'nun baş patronu Amerikalıya daha fazla emir kulu olmak istemiyen yurtsever subaylar ordudan uzaklaştırılıyor. Devlet Güvenlik Mahkemeleri harıl harıl çalışıyor. İşçiler, öğretmenler, öğrenciler yargılanıyor, ağır hapis cezasına çarptırılıyor.

Bütün bunlar, sıkıyönetimin yerleştirdiği terör mekanizmasının yerli yerinde durduğunu gösteriyor. Bundan ötürü sıkıyönetimin kalkması ile elde edilen bu kazanımı daha da genişletmek ve ileri götürmek, Devlet Güvenlik Mahkemelerini kaldırmak, tutuklanan, hâlâ zındanlarda bulunan tüm yurtseverlerin serbest bırakılmasını sağlamak günün sorunudur. İşçi sınıfının, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin ortak eylemiyle demokratik hakları almak, daha da genişletmek, işbirlikçi burjuvazinin egemenliğini yıkmak, ileri, demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesini sağlamak demektir. Ortak düşmana karşı böylesi bir ortak savaş zorunluktur.

Soyuz-Apollo

17 Temmuz 1975'de Sovyetler Birliği'nin Soyuz-19 ve ABD'nin Apollo uzay gemileri kenetlendi. Üç yıllık ortak çalışmalar sonucunda deney başarıyle tamamlandı. Dünya ilerici kamuoyu bunu selâmladı ve insanlık yararına olan bu yöndeki ortak çalışmaların sürdürülmesini diledi. Barış, işbirliği ve yumuşamadan yana olan güçler, bu ortak başarıyı kutladı. İki karşıt toplumsal sisteme bağlı devletlerin uzay incelemeleri gibi konularda bile işbirliği yapabilecekleri, sosyalist dünyanın bu görüşü doğrulanmıştı. Bu olay tarihi bir dönüşümü belgeliyordu.

Burjuva ideologlarının ortaya attığı ve revizyonistlerin dört elle sarıldığı «konverjans», «süper güçler» uydurmalarıyle, bu büyük başarıya gölge düşürülmek isteniyor. Politik, ekonomik, kültürel alanlardaki işbirliğini ideolojik savaştan ayırdedemeyen, politikacılık taslıyan bizdeki küçük burjuvalar, bunların aydın kesimi, soruna bu açıdan yanaşıyor. Kodaman burjuvazinin, Maocuların ekmeğine yağ sürüyorlar. Özellikle yorumlarında, fıkra ve karikatürlerinde Soyuz-Apollo deneyini kapitalizmin sola, sosyalizmin de sağa kaydığının göstergesi sayıyorlar. Bir yandan burjuva ideologlarının, öte yandan uluslararası işçi birliğini, sosyalizmin gücünü inkâr eden sözde solcuların propagandasına araç oluyorlar.

Soruna işçi sınıfının diyalektik ideolojisi açısından bakarsak, gerçekler bambaşkadır. Ne kapitalizmin sola, ne de sosyalizmin sağa kayma olanağı yoktur. Kapitalist ülkelerdeki kısıtlı demokratik haklar, işçi sınıfının, emekçi katmanların çetin savaşlarıyle söke söke elde edilmiştir. Yeni yeni devletlerin sömürgecilik zincirlerini kırması, kurtuluş savaşlarının bir başarısıdır. Kapitalist devletlerin sosyalist ülkeler topluluğuyle çeşitli alanlarda işbirliğine yanaşması da, barışçı güçlerin, ilerici kamuoyunun baskısiyle olmaktadır. Ama hepsinin başında sosyalist ülkelerin varlığı, gücü, sürekli barış politikası gelmektedir. Soyuz-Apollo ortak deneyi de, Helsinki Konferansının başarılı sonucu da, gerginliğin yumuşaması da, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler topluluğunun ardıcıl olarak uyguladığı barış içinde yan yana yaşama politikasının başlıca sonuçlarındandır.

„Kadınların Sesi"

Çoğu emekçi olan kadınlarımızın çabasıyle «İlerici Kadınlar Derneği»nin kuruluşu, tüm kadınlarımız için sevindirici oldu. Çünkü, İlerici Kadınlar Derneği sömürüye, faşizme karşı, çalışan kadınlarımızın yanında olduğunu, onların savunucusu olduğunu, amaçlarını, yani demokratik bir düzeni gerçekleştirmek azminde olduğunu bir aylık eylemleriyle kanıtladı.

Temmuz ayı sonunda İlerici Kadınlar Derneği, «Kadınların Sesi» adlı yayın organının ilk sayısını çıkardı. Bu sayıda İlerici Kadınlar Derneğinin hedefleri baş sayfada açıklandı: Eğitimde, iş bulmada, terfide gerçek eşitlik, eşit işe eşit ücret sağlanmalıdır. Yasalardaki kadınları aşalayıcı maddeler düzeltilmelidir. Kadınların mevcut ekonomik, toplumsal, siyasal hakları kullanmasını önliyen her türlü ekonomik, toplumsal, ideolojik engeller kaldırılmalıdır.

Kadınlar bir yandan anne olarak, öte yandan fabrikalarda, bürolarda, tarlalarda çalışarak topluma iki yönlü katkıda bulunmaktadırlar. Bu yüzden kadının yükü hafifletilmeli, doğum izinleri arttırılmalı, ana ve çocuk sağlık merkezleri, çalışan kadınların çocukları için kreşler, yuvalar kurulmalıdır.

Kadınlar eş ve ana olarak harplerin acısını en derinden duyanlardır. Faşizmin, emperyalizmin, emperyalist tekellere bağımlılığın, NATO'ların yol açtığı geriliğin, işsizliğin, pahalılığın, katmerli sömürünün ve yarınından güvensizliğin çilesini en ağır biçimde çeken yine kadınlardır. Nüfusun yarısını oluşturan kadınların barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için verilen mücadeleye aktif ve bilinçli olarak katılarak, kendileri ve çocukları için güzel ve yaşanası bir dünyayı kendi elleriyle hazırlamaları mümkündür. TKP'nin Eylem Programında da özel bir yer tutan bu hedeflere ulaşılması, gazetenin tüm kadınlarımızın sesi, sözü olabilmesi kadınlarımızın eylemleriyle orantılı olacaktır.

İlerici Kadınlar Derneği'ne üye olmak, örgüt içinde eylemlere daha aktif katılmak, yeni yeni şubeler açmak, «Kadınların Sesi» gazetesini mahallede, işyerinde okuma bilmiyen komşu kadınlara da okumak, dağıtmak, örgütün uluslararası ilerici örgütlerle, Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'yle bağlar kurmasına çalışmak eylemlerin başında gelmelidir.

Okuyucu mektupları

„S" Cezaevindekine

«Her yanım yara ve kan . . .»
Haberin terü-taze
ve alev alev dirildi içimde:
Bir yıldır, bir çıra değil,
bir domen fırını gibi eritiyorsun
paslanmaz çeliğini sınıf kavgasının
ve de yoğuruyorsun dönmezlik namlusunun metalini
kızıl, kıpkızıl sıcak kanınla . . .
Mantığını anlatıyorsun dövüş kavramının
ve de diyalektiğini yazıyorsun ideolojimizin
kara-soğuk taş duvarlarına cezaevinin.
Bunda ne ün arayacaksın, yoldaşım,
ne san ve ne de şan.
Her yanın yara, her yanın kıpkızıl kan,
Sen ortasında bunun: dip-diri bir bayraksın.
Arkanda biz, sonra bizimkiler, sonra yine biz
Sen, Memet, Ayşe ve ben oğlumla birlikte hepimiz.
Her yaranda birer Bandera Rosa
Sakın, başını eğme, dik tut onu, dik
İşte kavgamızın şaşmaz mantığı!
İşte o yüce diyalektik.

Türkiye Komünist Partisi'ne

Neler neler yapmadılar
Seni unutturmak için
Binbir oyun oynadılar
Bizi kolay soymak için.

Sen dikildin sömürünün
Ve soygunun karşısına
Hem işçinin, hem köylünün
yol gösterdin savaşına.

Muhtacız biz varlığına
Şanlı kızıl bayrağına
Seni seviyor işçiler
Destekliyor emekçiler.

Sosyalist ülkelerde

● Moğolistan Halk Cumhuriyetinde köy ekonomisinin başlıca kolları tümüyle makineleştirilmiştir. Devlet son dört yıl içinde halk ekonomisine 3 bin 700 traktör, 820 adet biçer-döver, 2 bin 670 motorlu araç ve diğer gereçleri sağlamıştır. Bugün Moğolistan Halk Cumhuriyetinde yalnız bir tarım kooperatifinde 22 traktör, 12 motorlu araç ve 3 elektrik santralı vardır. Yine bu yıllar içinde Sovyet uzmanlarının yardımıyle ülkede hayvan yemi hazırlayan onlarca yeni işletme hizmete açılmıştır.

● Küba'da 1976–1980 yıllarını kapsayan plân döneminde kuruculuk için 11,8 milyarlık Küba pesosu ayrılması öngörülmüştür. Bu dönemde 200 bin apartman dairesi kurulması öngörülmektedir. Beş yıl sonra ülkede yeni 1.200 okul ve öğrenci yurdu kurulmuş olacaktır. Aynı plân döneminde 20 bin yataklı 49 hastane kurulması öngörülüyor. Bugün Küba'da 10 bin 300 doktor çalışmaktadır. Bu rakkamlar da Küba'nın sağlık hizmetleri bakımından tüm Latin Amerika ülkeleri arasında en önde geldiğini göstermektedir.

Plâna göre eğitim sistemi yeni baştan değiştirilecek ve 1980 yılına kadar altıncı sınıfı bitirmemiş tek Küba vatandaşı kalmıyacaktır.

● 30 yıllık sosyalizm kuruculuğu döneminde Polonya Halk Cumhuriyeti ekonomisinin diğer kolları gibi kimya endüstrisi de hızlı tempolarla gelişti. 1950 yılında 78 bin ton azotlu, 82 bin 500 ton fosforlu gübre üretilirken, bu ölçüler 1970 yılında 1 milyon 600 bin tona yükselmiştir.

ATILIMI OKU VE OKUT!

PARTİ YAŞAMI

TKP'nin 55 yıllık savaşı

TKP'nin 55 yıllık varlığı süresinde savaşımları değişiktir. Parti, insanın insan tarafından sömürülmesine son vermek hedefine ulaşmak için, yani sosyalist bir düzen için çok yönlü bir savaş yürütmek zorunda kalmıştır. TKP, kuruluşunun ilk yıllarında emperyalist işgal ordularına karşı, onun yerli ortaklarına karşı mücadele etti. TKP, demokratik bir toprak reformu ile köy emekçilerini ağa-derebeyi egemenliğinden kurtarmak, toprak beyliğini ortadan kaldırmak, işçi sınıfının politik ve sendikal bütün haklarını eksiksiz tanımak, hızla endüstrileşmek ve emperyalizmin ekonomik, politik baskılarından kurtulmak, Sovyetler Birliği ve öteki komşularımızla içtenli bir dostluk politikası yürütmek, anti-emperyalist, demokratik cepheyi oluşturmak gibi değişik yönlerde 55 yıl süresince savaştı.

Bu 55 yıllık sürenin bütün aşamalarını ayrıntılarıyle burada ele alma olanağı yoktur. Ancak kısaca şu denebilir ki, Kemalistler her zaman TKP'nin halkçı, demokratik gelişme yönünden ileri sürdüğü programının halk yığınlarına ulaşmasını engellemek için ellerinden geleni yaptılar. TKP'nin sesini boğmak için hem kanlı bir terör, hem de bir iftira kampanyası yürüttüler. Partinin açık çalışmasından her zaman korktular. Halkın hakemliğini hiçbir zaman kabul etmediler. Bayar-Menderes döneminden bu yana burjuvazi her zaman TKP'nin bu devrimci, demokratik ve sosyalizme açılan programlarından korkmuş ve her zaman halkın hakemliğinden kaçmıştır.

Bugünkü olaylar, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılması yönünde geniş halk yığınlarından gelen baskı, üslerden yana olan birçok burjuva politikacılarının bile bugün üslerin kaldırılmasından söz etmeleri TKP'nin anti-emperyalist programının doğru ve haklı olduğunun tarihsel belgeleridir. TKP, Truman Doktirinine, Marşal Plânına karşı çıktı. Bunun için de 1946 yılında ağır bir teröre uğradı. 1951 yılında Türkiye'nin NATO'ya girmesine ve topraklarımızda üsler kurulmasına karşı çıktı, yine burjuvazinin ağır terörüne uğradı. Ama bugün TKP'nin haklı olduğu, onun tam bir ulusal, demokratik örgüt olduğu geniş kamuoyu tarafından görülüyor. TKP haklıydı, çünkü haklı bir davayı Marksizmin-Leninizmin ışığında tahlil ediyor ve gereken sanuçları çıkarıyor. TKP, NATO, emperyalizmin egemenliği, İkili Anlaşmalar, topraklarımızdaki yabancı üsler Türkiye'yi batıracak, kalkınmasını engelliyecek, halk yığınlarını perişan edecek, Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin harpçi ve saldırgan politikasında bir basamak durumuna düşerecek, demişti. TKP'nin bütün bu söyledikleri ve saptamaları doğru çıktı. Bugün TKP'ne konan yasağın kaldırılması, onun ulusal sorunlar hakkındaki programının ve politikasının serbestçe kamuoyuna duyurulması ulusal bir ödev haline gelmiştir. Olaylar, TKP'nin ulusal, onu yasaklıyanlarınsa kökü dışarda, emperyalizmin bataklığında olduğunu doğrulamıştır. Anti-komünizmin ve bu politikayı yürütenlerin ihanetini gözler önüne seriyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin bu ulusal, demokratik ve sosyalist programı ve politikası, savaşımı, ayni zamanda işçi sınıfının anti-emperyalist, demokratik güçlerin geniş ölçüde gelişmesini, güçlenmesini, olgunlaşmasını da sağlamıştır. Bugün bu güçler hıyanet iktidarını devirip, elbirliğiyle demokratik bir iktidarı kurabilmek olanaklarını elde etmişlerdir.

Komünist kimdir?

Son günlerde MIT uzmanları komünist kadroları şaşırtmak, TKP'ni arkadan vurmak için yeni bir komünist partisinin (TKP R) kurulmakta olduğu haberini çıkardılar. Hattâ onlara bir bildiri de yayınlattılar. Arkadan merkezleri Batı Berlin'de olan bazı elemanlarına Ştutgartta ve Batı Almanya'nın birçok kentlerinde, TKP imzalı takım beyannameler dağıttırmaya başladılar.

MIT bu işte eski ve yeni likidatörleri, TKP'den kovulmuş bir takım politika lümpenlerini kullanıyor. Bu adamlar TKP'ni bulamamış, fabrikalarda, üniversitelerde ve daha başka iş ve eğitim merkezlerinde kendi aralarında örgütlenmiş veya örgütlenmemiş kendisini komünist sayanları ve sempatizanları avlamak, aldatmak eylemlerine girişmişlerdir. Birçok iyi niyetli komünist veya sempatizanın Komunist Partisi'ne giriyorum inancıyle MIT'in kucağına düşmesi tehlikesi daha da yoğunlaşmıştır.

Bundan başka bazı işçi çevrelerinde aralarında örgütlenmiş komünist sempatizanların partiyi bulamadıkları için kendilerini partiymiş gibi görmeleri de sözkonusu oluyor. Her iki durumda da komünistlerin TKP'ni bulmaları, onun tüzüğü ve programını okuyup benimsedikten sonra tüzüğe göre örgütlenmeleri, gerçekten komünist ve TKP üyesi sayılmaları için şarttır. Ne varki, TKP gizli, burjuvazi tarafından illegal çalışmaya zorlanmış bir partidir. Bundan ötürü de komünistlerin partiyi bulmaları, partinin de komünistleri bulması bir hayli zorlaşıyor. Esasen, gerek MIT, gerekse CIA ajanları, büyük burjuvazinin hükümetleri bu durumdan yararlanarak «TKP R» gibi sahte komünist partileri eliyle, geçici bir zaman için de olsa, gerçek komünistleri avlamak yoluna gidebiliyorlar.

Komünistler zor gizlilik şartlarında partiyi nerede ve nasıl bulabilirler? Savaş alanlarında. Grevlerde. Gösterilerde, mitinglerde, protesto yürüyüşlerinde. İşçinin, emekçi halkın yoğun bulunduğu her yerde ve özellikle eylemde bulmak mümkündür. Parti de komünistleri, bu savaş ve eylem alanlarında bulmaktadır.

Ulusal ve sosyal kurtuluş için, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı savaşan, işçi sınıfının, emekçi halkın iktidarı, demokratik hakların genişletilmesi, burjuvazinin kalıntılarının ortadan kaldırılması ve sosyalizm için savaşanlar komünist sempatizanlardır. Sempatizanlar ancak, Marksizmi-Leninizmi benimsedikten, TKP'nin program ve tüzüğünü kabullendikten sonradır ki, komünist militan sayılırlar.

Sosyalist partilerle ilişki

TKP'nin sosyalist partilerle ilişkisi hakkında bu sayfalarda çok şey yazıldı. Tutumu açıklığa kavuşturuldu. TKP her nereden gelirse gelsin demokratik haklardan yana, emperyalizme karşı, ulusal kurtuluş için atılan bütün adımları destekler. İşçi sınıfının, sosyalist akımın birliğini var gücüyle savunur. Sendikaların parçalanmasına, işçi sınıfının bölünmesine yine var gücüyle karşı çıkar. Geçmişte de TKP, legal sosyalist partiyi var gücüyle desteklemiş ve onun güçlenmesine yardımcı olmuştur. Fakat, sosyalist partilerin yöneticilerinden bazılarının en gerici çevrelerin anti-komünizmine ayak uydurdukları da zaman zaman görülüyor. Örneğin, bazı TIP'liler komünistlere karşı şantaj yapıyor, onları polise ihbar sayılacak provokasyonlarda bulunuyorlar. Tutumlarını paylaşmıyan komünistleri tehdit ve zorbalıklarla sindirmeye çalışıyorlar. Bu tutum ayni zamanda işçi hareketini de parçalamak, sosyalistleri birbirine düşürmek gibi hiçbir namuslu sosyalistin, işçi sınıfı militanının kabul edemiyeceği sonuçlar veriyor.

Bütün bu provokasyonlara rağmen TKP, programından, işçi sınıfının birliğini sağlamak, bütün gerçek sosyalistleri bir araya getirmek politikasından şaşmıyacaktır.